

Деница Минчева

Маса. Стол...

Маса. Стол. Зад тях прозорец.
Празна стая. Тишина.
Чувствам се, като че няма
други хора по света.
Утро. Ден. Над тях небето
с избледняващи звезди.
Чувствам, че ще спре сърцето,
но светът ще продължи.
Свят, живот посред вселена
пълна с малки чудеса.
Чувствам се недородена –
как тогава да умра?

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11833>]